ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 29 ພຶສຈິກາ 2026 (11-29-2026)

ຫຼັກຖານຂອງການໃຫ້ອະໄພ

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ການປະສົບກັບການໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພຜູ້ອື່ນ.

ພຣະຄັມພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ: ເບິ່ງທີ່ໂລກຂອງພວກເຮົາ

ໃນວັນທີ 31 ມັງກອນ 2025, ຣາໂນ ເດວິດສ໌ Ronald Davis ໄດ້ທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍ ລູຊີ ແພັດ ເຄີລ໌ Lucy Pat Curl ອາຍຸ 85 ປີ ຢ່າງໂຫດຮ້າຍຢູ່ພາຍໃນເຮືອນຂອງນາງ. ຫ້າມື້ຕໍ່ມາ ນາງກໍໄດ້ເສຍຊີວິດລົງ, ໂດຍປະໃຫ້ສາມີ, ລູກ 4 ຄົນ, ຫຼານ 11 ຄົນ ແລະ ເຫຼນອີກ 6 ຄົນ ຕ້ອງໂສກເສົ້າເສຍໃຈ. ໃນຫ້ອງພິຈາລະນາຄະດີຂອງຜູ້ພິພາກສາ ເລຕິເຊຍ ມາເຄັດສ໌ Leticia Marques ເມື່ອວັນທີ 22 ເມສາ, ເດວິດສ໌ ໄດ້ຍອມຮັບຜິດ. ກ່ອນທີ່ຈະປະກາດຄຳຕັດສິນ, ຜູ້ພິພາກສາໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ ບຽວ ເຄີລ໌ Bill Curl, ຜູ້ເປັນສາມີທີ່ຄອງຄູ່ກັບນາງ ລູຊີ ມາເປັນເວລາ 64 ປີ, ໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳໃນຖານະຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກອາຊະຍາກຳ. ລາວໄດ້ກ່າວວ່າ: "ສຳລັບລາວແລ້ວ, ພວກເຮົາບໍ່ມີຫຍັງນອກເໜືອໄປຈາກການໃຫ້ອະໄພ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຫວັງທີ່ວ່າຊີວິດຂອງລາວຈະມີຄຸນນະພາບທີ່ດີຂຶ້ນແລະມື້ໜຶ່ງລາວຈະໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຢຊູ." ຫຼັງຈາກຕັດສິນລົງໂທດຈຳຄຸກຕະຫຼອດຊີວິດ, ຜູ້ພິພາກສາ ມາເຄັດສ໌ ໄດ້ກ່າວວ່າ: "ທ່ານ ເດວິດສ໌ ເອີຍ, ຂ້ອຍບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ເຫັນຄວາມເມດຕາໃນຫ້ອງພິຈາລະນາຄະດີແບບນີ້ປານໃດ, ແຕ່ມື້ນີ້ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນມັນຈາກທ່ານ ບຽວ ເຄີລ໌. ເຈົ້າຄວນຂອບໃຈລາວສຳລັບເລື່ອງນີ້." ເດວິດສ໌ ໄດ້ຕອບຄ່ອຍໆວ່າ: "ຂອບໃຈ." ສຈ. ບຽວ ເຄີລ໌, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນສິດຍາພິບານຝ່າຍດູແລສະມາຊິກຢູ່ໂບດ ເຟີດສ໌ ແບັບຕິດສ໌ ອໍແລນໂດ First Baptist Orlando, ຈຶ່ງສາມາດໃຫ້ອະໄພຄົນທີ່ພາກບຸກຄົນອັນເປັນທີ່ຮັກຍິ່ງທີ່ສຸດໃນໂລກໄປຈາກລາວໄດ້? ລາວໄດ້ກ່າວວ່າ ລາວພຽງແຕ່ "ມອບຊີວິດໄວ້ໃນການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະ ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບອກ." *ເປັນຫຍັງການໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນຈຶ່ງເປັນເລື່ອງຍາກແທ້?*

ພຣະຄັມພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

<u>ສຶກສາພຣະຄັມພີ</u>

<u>1. ມັດທາຍ 18:21-22</u> ເຮົາຕ້ອງໃຈກວ້າງເພື່ອໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນ.

21. "ແລ້ວເປໂຕກໍມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະຖາມວ່າ, "ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ ຖ້າພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຍົກໂທດໃຫ້ລາວຈັກເທື່ອ? ເຖິງເຈັດເທື່ອບໍ?" 22. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນເຈັດເທື່ອ ແຕ່ແມ່ນເຈັດສິບເທື່ອຄູນເຈັດ"

ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າ ແທນທີ່ຈະແກ້ແຄ້ນສ່ວນຕົວ ຫຼືເຮັດໃຫ້ອ້າຍນ້ອງຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ທ່ານຕ້ອງອັບອາຍຕໍ່ໜ້າສາທາລະນະ, ທ່ານຄວນໄປຫາລາວເປັນສ່ວນຕົວເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫານັ້ນ ກ່ອນທີ່ຈະດຶງເອົາຄົນອື່ນເຂົ້າມາກ່ຽວຂ້ອງ. ຈຸດປະສົງກໍຄື ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດກັບໃຈ ແລະຮັກສາສາຍສຳພັນໄວ້ (ຂໍ້ 15-17). ຫຼັງຈາກໄດ້ຟັງຄຳສອນນີ້ແລ້ວ, ເປໂຕບໍ່ໄດ້ມີຄຳຖາມກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຢຊູແນະນຳໃນການໃຫ້ອະໄພອ້າຍນ້ອງຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຕົນ, ແຕ່ລາວຕ້ອງການຮູ້ເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍເລິກເຊິ່ງຂອງຄຳສອນນັ້ນ. ໃນທາງປະຕິບັດ, ລາວຢາກຮູ້ວ່າຂອບເຂດຂອງການໃຫ້ອະໄພນັ້ນຄວນຈະເປັນແນວໃດ. ອາຈານສອນສາສະໜາຢິວ (ຣັບບີ) ບາງຄົນສອນວ່າ ຄົນເຮົາຄວນໃຫ້ອະໄພກັນສາມຄັ້ງ. ສ່ວນເປໂຕໄດ້ສະເໜີຈຳນວນທີ່ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ຄື ເຈັດຄັ້ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເປໂຕອາດຈະສະເໜີຕົວເລກ "ເຈັດ" ເພາະມັນຫຼາຍກວ່າຈຳນວນທີ່ພວກອາຈານສອນສາສະໜາຢິວໄດ້ກ່າວໄວ້, ຫຼື ລາວອາດຈະໃຊ້ຕົວເລກ "ເຈັດ" ເປັນສັນຍາລັກທີ່ໝາຍເຖິງຄວາມສົມບູນຄົບຖ້ວນ (ດັ່ງທີ່ມັກຈະປາກົດຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ), ແຕ່ກໍມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ວ່າ ຕົວເລກເຈັດນັ້ນອ້າງອີງເຖິງຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະແກ້ແຄ້ນຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຂ້າກາອິນເປັນຈຳນວນເຈັດເທົ່າ (ປຖກ 4:15). ເປໂຕອາດຈະຄິດຢ່າງ

ສົມເຫດສົມຜົນວ່າ ພຣະເຢຊູຈະເຫັນດີກັບຂໍ້ສະເໜີຂອງລາວທີ່ວ່າພວກເຂົາຄວນຈະໃຫ້ອະໄພໃນລະດັບທີ່ສົມດຸນກັບລະດັບທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງແກ້ແຄ້ນ. ນັ້ນຈະເປັນສິ່ງທີ່ສົມດຸນແລະສົມເຫດສົມຜົນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຈຳກັດການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະອົງ, ເຫດໃດຜູ້ເຊື່ອຈຶ່ງບໍ່ຄວນຈຳກັດການສະແດງຄວາມເມດຕາຂອງຕົນເອງແດ່? ບໍ່ວ່າຄຳຕອບທີ່ເປໂຕສະເໜີວ່າ "ເຈັດເທື່ອ" ນັ້ນ ຈະເປັນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະໃຫ້ຕົວເລກທີ່ຫຼາຍກວ່າທີ່ພວກອາຈານສອນສາສະໜາ (rabbis) ໄດ້ກຳນົດໄວ້-ເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມສົມບູນ ຫຼືເປັນສິ່ງທີ່ທຽບເທົ່າກັບຂອບເຂດການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ-ແຕ່ສິ່ງທີ່ເປໂຕຕ້ອງການຮູ້ກໍຄື ຂອບເຂດຂອງຂໍ້ກຳນົດໃນການໃຫ້ອະໄພນີ້. ລາວຕ້ອງການໃຫ້ມີຂອບເຂດທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ການມີຂອບເຂດໃນຄວາມສຳພັນເປັນເລື່ອງທີ່ດີ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ເປໂຕຖາມນັ້ນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງການກຳນົດຂອບເຂດ-ເພາະພຣະເຢຊູໄດ້ກຳນົດຂອບເຂດທີ່ເໝາະສົມໄວ້ແລ້ວ ໂດຍການຍົກຍ້ອງໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດເຂົ້າສູ່ຂະບວນການສົນທະນາທີ່ສຳຄັນ. ຖ້າຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບຟັງ ໃນລະຫວ່າງການສົນທະນາສ່ວນຕົວ, ຫຼືບໍ່ຟັງຄະນະຜູ້ຊ່ວຍເຫຼືອໃນການຟື້ນຟູຄວາມສຳພັນ, ຫຼື ບໍ່ຟັງຄຣິສຕະຈັກ, ຄວາມສຳພັນນັ້ນກໍຈະປ່ຽນໄປ ຈາກຄວາມສຳພັນແບບອ້າຍນ້ອງໄປ ສູ່ຄວາມສຳພັນໃນຮູບແບບດຽວກັນກັບທີ່ຜູ້ຄົນໃນສະໄໝນັ້ນມີຕໍ່ຄົນເກັບພາສີ (ມທ 18:17). ຄຳຖາມນີ້ເອງໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງທັດສະນະຄະຕິທີ່ບໍ່ດີ. ຄວາມສຳພັນທີ່ຍືນຍົງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງການຈົດຈຳຄວາມຜິດເພື່ອຄິດບັນຊີກັນ. ເມື່ອເຮົາຮັກຜູ້ອື່ນຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຮົາກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຈົດຈຳຄວາມຜິດຂອງເຂົາໄວ້ (1 ກຣທ 13:5). ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຈົດບັນທຶກຄວາມຜິດຂອງຄົນອື່ນນັ້ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ເພາະວ່າເຮົາຄວນຮີບຮ້ອນແກ້ໄຂບັນຫາເມື່ອມັນເກີດຂຶ້ນ, ພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະຟື້ນຕົວຈາກຄວາມຜິດນັ້ນໄດ້ຢ່າງໄວວາ. ສິ່ງນີ້ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການໃນພຣະຄຳພີ ແລະເປັນສິ່ງທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ (ອຟຊ 4:32; ກລຊ 3:13). ບາງທີພຣະອົງອາດຕ້ອງການສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການຈົດບັນທຶກຄວາມຜິດໄວ້ນັ້ນເປັນເລື່ອງທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ, ແຕ່ແທນທີ່ຈະເຫັນດີກັບເປໂຕ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເໜີຕົວເລກທີ່ໃຫຍ່ກວ່ານັ້ນຫຼາຍ. ໃນຕົ້ນສະບັບພາສາກຣີກ, ຂໍ້ນີ້ສາມາດແປໄດ້ວ່າ "ເຈັດສິບຄັ້ງຄູນເຈັດ" ຫຼື "ເຈັດສິບເຈັດຄັ້ງ," ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດລະບຸໄດ້ຢ່າງແນ່ຊັດວ່າຕົວເລກນັ້ນແມ່ນ 490 ຫຼື 77. ທັງສອງກໍໃຫ້ຄວາມໝາຍດຽວກັນ ຄື: ມັນເປັນຈຳນວນທີ່ຫຼາຍເກີນກວ່າຈະຈົດບັນທຶກໄວ້ໄດ້ໝົດ. ແທນທີ່ຈະນັບວ່າເຮົາໄດ້ໃຫ້ອະໄພໄປແລ້ວຈັກຄັ້ງ ເພື່ອຈະໄດ້ຢຸດໃຫ້ອະໄພ, ເຮົາຄວນຈະສືບຕໍ່ໃຫ້ອະໄພຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ...ເລື່ອງນີ້ບໍ່ແມ່ນບັນຫາທາງຄະນິດສາດແລະ ກໍບໍ່ແມ່ນບັນຫາເລື່ອງການແປພາສາ. ພຣະເຢຊູກຳລັງວາງຂໍ້ກຳນົດທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດສຳລັບຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງ ໃນການໃຫ້ອະໄພແກ່ຜູ້ທີ່ກຳລັງເຂົ້າສູ່ຂະບວນການຟື້ນຟູຊີວິດ. *ຄຳຕອບຂອງພຣະເຢຊູ ທ້າທາຍຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາແນວໃດ ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາພິຈາລະນາວິທີຮັບມືກັບຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ?*

2. <u>ມັດທາຍ 18:23-30</u> ເຮົາສາມາດເປັນຄົນໃຈກວ້າງໃນການໃຫ້ອະໄພຜູ້ອື່ນເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ເອື້ອເຟື້ອໃຫ້ອະໄພເຮົາ.

23. "ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຣາຊອານາຈັກສະຫວັນກໍປຽບເໝືອນດັ່ງກະສັດອົງໜຶ່ງ ຢາກຄິດບັນຊີກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຕົນ. 24. ເມື່ອເພິ່ນເລີ່ມຕົ້ນຄິດບັນຊີຢູ່ ກໍມີຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຖືກນຳຕົວເຂົ້າມາ ເພາະລາວເປັນໜີ້ເພິ່ນໝື່ນຕະລັນຕົນ. 25. ເມື່ອລາວບໍ່ມີສິ່ງໃດເພື່ອໃຊ້ໜີ້ຄືນ ສະນັ້ນ ກະສັດຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຂາຍຕົວພ້ອມທັງເມຍແລະລູກ ຕະຫລອດທັງທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີເພື່ອເອົາເງິນມາໃຊ້ໜີ້. 26. ຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງຂາບລົງຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະອ້ອນຂໍຕໍ່ເພິ່ນວ່າ, 'ຂໍໂຜດຜ່ອນຜັນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກ່ອນ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະໃຊ້ແທນຄືນໃຫ້ຄົບໝົດ.' 27. ກະສັດຄິດເມດຕາສົງສານລາວ. ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຍົກໜີ້ໃຫ້ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ລາວໄປ. 28. ຕໍ່ມາ ຊາຍຜູ້ນີ້ອອກໄປແລ້ວ ກໍພົບເພື່ອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນໜຶ່ງທີ່ເປັນໜີ້ຕົນບໍ່ພໍເທົ່າໃດສິບຕະລັນຕົນ ລາວຈຶ່ງຄວ້າຈັບຄໍຄົນນັ້ນບີບເຂົ້າແໜ້ນໆ ແລະເວົ້າວ່າ 'ໃຊ້ໜີ້ກູແມ.' 29. ເພື່ອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນຈຶ່ງຂາບລົງວອນຂໍວ່າ, 'ຂໍຜ່ອນຜັນໃຫ້ເຮົາກ່ອນກ້ອນ ແລ້ວເຮົາຈະໃຊ້ເຈົ້າຄືນ.' 30. ແຕ່ລາວບໍ່ຍອມໃຫ້ ແລະສັ່ງຈັບລູກໜີ້ຂັງຄຸກໄວ້ ຈົນກວ່າຈະໃຊ້ໜີ້ນັ້ນ."

ທັງຜົນບວກຂອງ 70+7, ຫຼືຜົນຄູນຂອງ 70x7 ບໍ່ສາມາດວັດແທກຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພໃນການໃຫ້ອະໄພໄດ້. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດໂດຍຂອບເຂດຂອງການແກ້ແຄ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ອະໄພຢ່າງຟຸ່ມເຟືອຍ, ໂດຍບໍ່ມີຂອບເຂດ. ພວກເຮົາຕ້ອງໃຫ້ອະໄພແລະໃຫ້ອະໄພຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ເປໂຕຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ເທື່ອ, ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງສອນສາວົກໂດຍໃຊ້ຄຳອຸປະມາ. ໃນຄຳອຸປະມາ, ພຣະເຢຊູໄດ້ປຽບທຽບການໃຫ້ອະໄພຢ່າງຟຸ່ມເຟືອຍຂອງກະສັດກັບຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ອະ

ໄພຂອງລູກໜີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ, ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຄວາມສາມາດແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການໃຫ້ອະໄພໄຫຼອອກມາຈາກການໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ. ຜູ້ຮັບໃຊ້ເປັນໜີ້ກະສັດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. ໜີ້ສິນມີຈຳນວນເທົ່າໃດ? ວິທີໜຶ່ງທີ່ຈະຕອບຄຳຖາມຄື ການພະຍາຍາມແລກປ່ຽນເງິນຕາໃນຂະນະທີ່ປຽບທຽບສະກຸນເງິນບູຮານ ແລະ ສະໄໝໃໝ່ ແລະ ຮັກສາມາດຕະຖານການດຳລົງຊີວິດໃນສະໄໝບູຮານ ແລະ ສະໄໝໃໝ່, ຊຶ່ງຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ມີຈຳນວນເງິນຫຼາຍລ້ານໂດລາ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຫຼາຍພັນລ້ານ. ອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າໜີ້ສິນມີຈຳນວນເທົ່າໃດຄືການສັງເກດວ່າ ຈຳນວນໝື່ນ (myriad) ແມ່ນຈຳນວນທີ່ສູງທີ່ສຸດທີ່ສະແດງອອກໂດຍທົ່ວໄປໂດຍໃຊ້ເປັນຄຳສັບພາສາກຣີກຄຳໜຶ່ງ, ແລະ "ທາເລນ" (talent) ກໍເປັນຫົວໜ່ວຍເງິນຕາທີ່ມີຄ່າສູງທີ່ສຸດໃນໂລກກຣີກສະໄໝນັ້ນ. ບໍ່ວ່າຈະແນວໃດກໍຕາມ, ນີ້ຖືເປັນຈຳນວນເງິນທີ່ມະຫາສານ. ເມື່ອກະສັດຊາບວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນບໍ່ສາມາດຊຳລະໜີ້ໄດ້, ພະອົງຈຶ່ງມີຄຳສັ່ງໃຫ້ຂາຍຕົວຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນ ພ້ອມກັບພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆຂອງລາວ ລວມທັງຊັບສິນທັງໝົດທີ່ລາວມີ ເພື່ອນຳມາຊຳລະໜີ້ສິນນັ້ນ. ຜູ້ເປັນໜີ້ໄດ້ຄຸເຂົ່າລົງ ແລະ ອ້ອນວອນຂໍເວລາເພີ່ມເຕີມຈາກກະສັດ ໂດຍຂໍໃຫ້ພະອົງອົດທົນລໍຖ້າລາວ ເພື່ອທີ່ລາວຈະໄດ້ມີໂອກາດຫາເງິນມາໃຊ້ໜີ້. ກະສັດມີຄວາມສົງສານຕໍ່ຊາຍຄົນນັ້ນ. ດ້ວຍຄວາມສົງສານນີ້ເອງ, ພະອົງຈຶ່ງຍົກໜີ້ໃຫ້ໂດຍບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຈ່າຍຄືນແມ້ແຕ່ສ່ວນດຽວ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢຊູຊົງປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍໃນສະຖານທີ່ຫ່າງໄກຜູ້ຄົນ (14:14), ຊົງລ້ຽງອາຫານຄົນສີ່ພັນຄົນ (15:32), ແລະ ຊົງປິ່ນປົວຄົນຕາບອດຢູ່ນອກເມືອງເຢຣີໂກ (20:34). ການທີ່ກະສັດຍອມໃຫ້ຄວາມສົງສານທີ່ມີຕໍ່ຊາຍຄົນນັ້ນມັນສົ່ງຜົນຕໍ່ການຕັດສິນໃຈໃນເລື່ອງໜີ້ສິນ, ກໍປຽບເໝືອນການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນເອງ. ສະພາບຂອງພວກເຮົາໃນຕອນນັ້ນ ແມ່ນຮ້າຍແຮງຍິ່ງກວ່າສະພາບຂອງຜູ້ເປັນໜີ້ຄົນນັ້ນເສຍອີກ. ພວກເຮົາເຄີຍຕາຍໄປແລ້ວໃນ "ການລ່ວງລະເມີດແລະບາບ" ຂອງພວກເຮົາ (ອຟຊ 2:1). ພວກເຮົາຕາຍແລ້ວ; ບໍ່ມີສະພາບໃດທີ່ຈະຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນອີກ. ຢ່າງໜ້ອຍຜູ້ເປັນໜີ້ຄົນນັ້ນກໍຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະສາມາດອ້ອນວອນຂໍຄວາມເມດຕາໄດ້. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບກະສັດໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງນີ້, ໂດຍຜ່ານຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາໃນພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍົກໜີ້ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຊຳລະໄດ້ນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ແຕ່ເຫດຜົນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະອົງມີຄວາມສົງສານຕໍ່ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ; ພຣະອົງຊົງຍົກໜີ້ໃຫ້ເພາະຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມເມດຕາອັນອຸດົມ, ແລະພຣະຄຸນທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດປຽບທຽບໄດ້ຂອງພຣະອົງ (ອຟຊ 2:1-10). ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານການໃຫ້ອະໄພແກ່ພວກເຮົາຢ່າງເຕັມປ່ຽມ. ພຣະອົງໄດ້ເທຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ, ແລະພຣະຄຸນລົງມາເທິງພວກເຮົາ ຈົນພວກເຮົາໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງດ້ວຍການໃຫ້ອະໄພຢ່າງສົມບູນ. ບັດນີ້, ພວກເຮົາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ທີ່ຕີນໄມ້ກາງແຂນໃນການໃຫ້ອະໄພ, ເຮົາໄດ້ຮັບການປົກຄຸມດ້ວຍພຣະຄຸນຢ່າງເຕັມປ່ຽມ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາສົງສານ. ເນື່ອງຈາກເຮົາໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພແລ້ວ, ເຮົາຈຶ່ງສາມາດໃຫ້ອະໄພ ແລະ ຄືນດີກັບພີ່ນ້ອງຜູ້ທີ່ກັບໃຈໃໝ່ໄດ້; ບໍ່ວ່າຈະເປັນການກັບໃຈຫຼັງຈາກການສົນທະນາທີ່ຈິງຈັງເປັນສ່ວນຕົວ, ການສົນທະນາພາຍໃນຊຸມຊົນ, ຫຼື ການຍອມຮັບການຕັກເຕືອນແກ້ໄຂຈາກຄຣິສຕະຈັກທັງໝົດກໍຕາມ. ການໃຫ້ອະໄພຂອງເຮົາບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ຮັກສັດຕູຂອງເຮົາ (ມັດທາຍ 5:44)....*ຕົວຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ ຊ່ວຍຂະຫຍາຍຄວາມມຸ່ງໝັ້ນທາງວິນຍານໃນການຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?*

3. <u>ມັດທາຍ 18:31-35</u> ໃຫ້ອະໄພບໍ່ໄດ້ບອກເຖິງຄວາມສົງໄສປະສົບການຂອງເຮົາເອງກັບການໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະເຈົ້າ.

31. "ເມື່ອພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍກັນເຫັນເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ກໍເປັນທຸກໃຈຫລາຍ ຈຶ່ງໄປແຈ້ງເລື່ອງລາວທັງໝົດໃຫ້ກະສັດຮັບຮູ້. 32. ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດຈຶ່ງເອີ້ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນມາພົບ ແລະກ່າວຕໍ່ລາວວ່າ, 'ອ້າຍຂີ້ຂ້າຊາດຊົ່ວ ເຮົາໄດ້ຍົກໜີ້ທັງໝົດໃຫ້ເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າໄດ້ອ້ອນຂໍນຳເຮົາ. 33. ເຈົ້າຄວນຈະສົງສານເພື່ອນຜູ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍກັນ ເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສົງສານເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ?' 34. ກະສັດໂກດຮ້າຍຫລາຍ ແລະເພິ່ນກໍສັ່ງໃຫ້ເອົາຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນນັ້ນໄປຂັງໄວ້ຄຸກາທໍລະມານ ຈົນກວ່າລາວໃຊ້ໜີ້ຄືນໝົດ. 35. ສະນັ້ນ ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ກໍຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນແກ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ຖ້າແຕ່ລະຄົນໃນພວກເຈົ້າບໍ່ຍົກໂທດໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງຕົນດ້ວຍໃຈຈິງ.""

ຄຳອຸປະມາບໍ່ພຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສາມາດໃນການໃຫ້ອະໄພຢ່າງຟຸ່ມເຟືອຍເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງໄດ້ວາງມັນໄວ້ເປັນຂໍ້ກຳນົດສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ. ລູກໜີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພໄດ້ອອກຈາກທີ່ປະທັບຂອງກະສັດແລະພົບຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ເປັນໜີ້ລາວ

ໜຶ່ງຮ້ອຍເດນາຣີອັນ, ຊຶ່ງເປັນຈຳນວນທີ່ຫຼາຍແຕ່ກໍມີຄ່າໜ້ອຍກວ່າຫຼາຍ. ຈຳນວນເງິນນີ້ເປັນຕົວແທນຄ່າແຮງງານສຳລັບໜຶ່ງຮ້ອຍມື້. ແນ່ນອນວ່າບໍ່ມີຫຍັງຜິດປົກກະຕິທີ່ລາວພະຍາຍາມເກັບໜີ້ຄືນ, ແຕ່ວິທີການຂອງລາວເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຫັນມັນໜ້າຕົກໃຈ. ລາວບໍ່ໄດ້ຂໍເງິນ, ລາວໄດ້ຈັບຊາຍຄົນນັ້ນແລະເລີ່ມບີບຄໍລາວ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຈ່າຍເງິນ. ດັ່ງທີ່ລູກໜີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພໄດ້ເຮັດກັບກະສັດ, ຊາຍຄົນນີ້ຄຸເຂົ່າລົງແລະອ້ອນວອນຂໍເວລາເພີ່ມເຕີມ. ລາວໄດ້ຂໍໃຫ້ລູກໜີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພອົດທົນກັບລາວເພື່ອລາວຈະສາມາດຈ່າຍໜີ້ໄດ້. ລູກໜີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພບໍ່ໄດ້ສະແດງອາການຂອງຄວາມເມດຕາຂອງມະນຸດ. ລາວປະຕິເສດແລະສົ່ງລາວໄປເຂົ້າຄຸກ. ໝູ່ເພື່ອນຂອງລູກໜີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈກັບພຶດຕິກຳທີ່ແປກປະຫຼາດຂອງລາວ ແລະ ໄດ້ລາຍງານສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນພະຍານຕໍ່ກະສັດທັນທີ. ກະສັດໄດ້ເອີ້ນລູກໜີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພກັບຄືນມາ. ເມື່ອລູກໜີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າກະສັດເປັນຄັ້ງທີສອງ, ກະສັດບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ລາວອ້າງເຫດຜົນຂອງລາວ. ເພິ່ນໄດ້ຍິນພຽງພໍແລ້ວ. ເພິ່ນເອີ້ນລູກໜີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການອະໄພວ່າ "ຄົນຊົ່ວ" ເພາະວ່າລາວບໍ່ສາມາດສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ທີ່ຕິດໜີ້ລາວໄດ້ ທັງທີ່ຕົວເອງກໍໄດ້ຮັບການອະໄພມາກ່ອນແລ້ວ. ແທນທີ່ຈະມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຕໍ່ຊາຍຄົນນັ້ນ, ກະສັດກັບຊົງພຣະພິໂລດ ແລະສັ່ງໃຫ້ເອົາລາວໄປຂັງໄວ້ໃນຄຸກຈົນກວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຄົນນີ້ຈະໃຊ້ໜີ້ຈຳນວນມະຫາສານນັ້ນຄືນຈົນໝົດສິ້ນ. ລາວບໍ່ພຽງແຕ່ສູນເສຍອິດສະລະພາບເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສູນເສຍຖານະຂອງຕົນໃນຖານະຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ໄດ້ຮັບການອະໄພອີກດ້ວຍ. ບັດນີ້ ລາວຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ "ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ" (ຂໍ້ 32)....ໃນຄຳເທດສະໜາເທິງພູເຂົາ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາອະທິຖານວ່າ: "ຂໍຊົງຍົກບາບຜິດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍົກບາບຜິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ" (ມັດທາຍ 6:12). ເມື່ອເຮົາອະທິຖານເຊັ່ນນີ້, ເຮົາກຳລັງທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານການອະໄພແກ່ເຮົາ ໃນລະດັບດຽວກັນກັບທີ່ເຮົາໄດ້ສະແດງຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຕື່ມໃນເລື່ອງນີ້ວ່າ: "ເພາະວ່າຖ້າພວກທ່ານຍົກຄວາມຜິດຂອງຄົນອື່ນໃຫ້, ພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຜູ້ສະຖິດໃນສະຫວັນ ກໍຈະຊົງຍົກຄວາມຜິດຂອງພວກທ່ານໃຫ້ດ້ວຍ. ແຕ່ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຍົກຄວາມຜິດຂອງຄົນອື່ນໃຫ້, ພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານກໍຈະບໍ່ຊົງຍົກຄວາມຜິດຂອງພວກທ່ານໃຫ້ເຊັ່ນກັນ" (ມັດທາຍ 6:14-15). ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດສາມາດຊື້ ຫຼື ຫາການອະໄພຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍການໃຫ້ອະໄພຜູ້ອື່ນ. ຄວາມລອດນິລັນດອນຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນມາຈາກການກະທຳຂອງເຮົາ, ແຕ່ມາຈາກພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ (ອຟຊ 2:8-10). ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງນີ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນວ່າການໃຫ້ອະໄພ ແລະການໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພນັ້ນມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງກັນ; ສິ່ງໜຶ່ງຈະຂາດອີກສິ່ງໜຶ່ງບໍ່ໄດ້. ເຮົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ ແຕ່ກັບປະຕິເສດທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນ; ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍການໃຫ້ອະໄພ, ໄດ້ຮັບການປົກຫຸ້ມດ້ວຍພຣະຄຸນ ແລະເຕັມລົ້ນດ້ວຍຄວາມເມດຕາ, ຍ່ອມຈະໃຫ້ອະໄພ, ມີນ້ຳໃຈເມດຕາແລະສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ອື່ນ....*ເປັນຫຍັງການໃຫ້ອະໄພຄົນອື່ນ ຈຶ່ງມັກຈະຍາກກວ່າການຂໍການໃຫ້ອະໄພ?*

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ອະໄພແກ່ເຮົາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ເຮົາຈຶ່ງສາມາດໃຫ້ອະໄພແກ່ຜູ້ອື່ນໄດ້ຢ່າງເຕັມໃຈ. ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພຣະເຈົ້າ, ທ່ານສາມາດເປັນຄົນທີ່ມີຈິດໃຈໃຫ້ອະໄພໄດ້.

ມຸມມອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ທີ່ໃຫ້ອະໄພ, ເລົ້າໂລມ ແລະເສີມກຳລັງໃຫ້ແກ່ເຮົາໃນທຸກໆມື້. ຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງສຳລັບພຣະຄຸນ ແລະວິທີທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.

ມຸມມອງຕໍ່ຕົນເອງ. ໃຫ້ຄິດເຖິງບຸກຄົນທີ່ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າໃຫ້ອະໄພໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ. ຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອພວກເຂົາ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນທີ່ລະບຸໄວ້ໃນພຣະທຳ ມັດທາຍ 18:15-19 ເພື່ອສະແຫວງຫາການຄືນດີກັນ.

ມຸມມອງຕໍ່ຜູ້ອື່ນ. ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ, ຈົ່ງຕັດສິນໃຈໃຫ້ອະໄພແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ເຈົ້າ ແລະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

ອຸປຖັມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ https://ulsb.org/sunday-school-2/ **ແປໂດຍ PA**